

Ombenis nye hjem

Hvordan kunne Ombeni få venner hvis han ikke kunne snakke språket deres?

Av Amber Healey
(Basert på en sann historie)

“Jeg var fremmed, og dere tok imot meg” (Matteus 25:35).

Ombeni rynket pannen da han så på lunsjbrettet sitt. Maten på den nye skolen var altfor søt. Han skulle ønske han bare kunne spise mammas hjemmelagde ris og bønner.

Ombeni og familien hans hadde bare bodd i USA i noen uker. Hjemlandet deres var for farlig å bo i, så de måtte flytte til USA som flykninger. Det var vanskelig å flytte. Det var også vanskelig å venne seg til den nye skolen.

Ombeni fant en ledig plass i nærheten av en gruppe gutter og satte seg ned.

Alle snudde seg og så på ham. En gutt sa noe, men Ombeni forsto det ikke. Han kunne ikke så mye engelsk ennå.

Ombeni prøvde å si noe tilbake. *“Jambo”*, sa han. (“Hei.”)

Gutten så forvirret ut. Han rynket pannen til Ombeni og snudde seg bort. Ombeni fikk lyst til å krølle seg sammen til en liten ball, men han bare satt stille ved enden av bordet. Noen ganger føltes det som om han var på en fremmed planet på denne nye skolen.

Da skoledagen endelig var slutt, skyndte Ombeni seg og dro opp glidelåsen på jakken sin. Hjemme trengte han aldri jakke, uansett årstid. Men her var det kaldt om vinteren. De andre barna tok på seg lodne hansker og luer, men Ombeni hadde ingen av disse tingene.

Ombeni kunne se pusten sin i små, hvite dampkyler mens han gikk. Han begynte å løpe for å komme fortere hjem. Han styrtet inn gjennom hoveddøren og løp nesten inn i mamma.

JAMBO

“Ombeni! Punguza mwendo!”

sa hun. (“Ro deg ned!”)

“Unnskyld, mamma”, sa han skjelvende.

Ombeni satte seg ned og prøvde å varme seg mens mamma laget middag.

Etter noen minutter klarte ikke Ombeni å være stille lenger. “Mamma, jeg vil ikke tilbake til skolen! Det er skummelt og ensomt, og jeg får ingen venner. Jeg savner vennene mine hjemme.”

Mamma sluttet å røre og knelte ned ved siden av Ombeni. Han skyndte seg å tørke bort tårene. Han ville ikke at mamma skulle se hvor trist han var.

“Jeg vet det er vanskelig akkurat nå.” Mamma ga ham en varm klem. “Men det vil bli lettere.”

Ombeni så bort. “Men hvordan skal det bli lettere om jeg ikke kan forstå noen?”

Mamma rynket pannen. Ombeni kunne se at hun tenkte hardt.

“Husker du da vi var i flyktingleiren?” spurte hun. “Når jeg følte meg veldig ensom, så jeg etter noen jeg kunne hjelpe. Det fikk meg alltid til å føle meg bedre.”

Ombeni nikket. Han husket at mamma alltid fant noen som kom til leiren alene, og viste dem hvor de skulle gå.

Mamma smilte. “Og tenk på Jesus! Folk var ofte slemme mot ham. Men han så alltid etter noen å hjelpe.”

Hun tørket bort enda en tåre fra Ombenis kinn. “Noen ganger når vi er lei oss, er det beste vi kan gjøre for å hjelpe oss selv å se etter måter å hjelpe andre på.”

Ombeni nikket. Det hørtes ut som en god idé. Han ønsket å være som Jesus.

I lunsjen dagen etter så Ombeni etter noen å hjelpe. Mange barn satt sammen i store grupper. Så la han merke til en jente som satt alene ved et bord.

Han gikk bort til henne og satte ned brettet sitt. Han vinket og sa: *“Jambo!”*

“Hei”, sa hun.

Ombeni smilte bredt. Jenta smilte tilbake. Så spiste de stille maten sin sammen.

Ombeni følte seg glad. Det kom fortsatt til å bli vanskelig på denne nye skolen. Men han var glad for å vite at det var noen her han kunne hjelpe. ●

Artikkelforfatteren bor i Utah i USA.

